

Waterlanders werken samen met Boilerhouse voor Oerol 2007

13 juni 2006 - Nieuws

Oerol 2006 moet nog beginnen, maar de Waterlanders weten nu al dat ze volgend jaar weer op Terschelling spelen. Ze zijn namelijk uitgenodigd om samen met Oerols oude bekende Boilerhouse een voorstelling in elkaar te steken op basis van het nog heel erg open thema 'de strandjutter, verzamelaar van verhalen'. Speelplek is waarschijnlijk het strand bij Hoorn.

Dat liet Eric van Langendoen van het Wageningse kunstenaarscollectief vallen in een interview dat TheaterCentraal.nl met hem hield op Terschelling.

De interesse van Paul Pinson, artistiek leider van het grote Boilerhouse, ontstond volgens Langendoen op Oerol 2005, waar hij kwam kijken naar 'The Waste Land' en onder de indruk raakte van wat hij zag. Inmiddels maakten de twee gezelschappen over en weer kennis met elkaar en spraken ze af te gaan samenwerken in de nieuwe Boilerhouse-voorstelling, die volgend jaar juni tijdens Oerol in première gaat.

Waar de voorstelling naartoe gaat, is nog niet helemaal duidelijk. Wel heeft Boilerhouse al diverse Terschellingers geïnterviewd als basis voor de tekst. En is de speelplek uitgezocht: het strand in Hoorn. Heel spannend voor de Waterlanders, om na een behoorlijk beïnvloedbaar zwembad, een multi-interpretabel lab en een buigzaam bos te gaan spelen op het weerbarstige strand. Langendoen: "Het is op een leuke manier eng. We verheugen ons er nu al op, ook omdat ik denk dat we elkaar mooi kunnen aanvullen. Boilerhouse maakt grote producties die op veel verschillende plaatsen kunnen staan en wij maken totnogtoe redelijk kleine dingen specifiek voor een speelplek. De kruisbestuiving kan iets heel moois gaan opleveren."

Foto: René den Engelsman

Beachcomber

Waterlanders en Boilerhouse

Een strand is een merkwaardige plek om te blijven

2 juni 2007 - Voorbeschouwing door Celia Noordegraaf

Een oude basisschool in Wageningen is de thuisbasis van kunstenaarscollectief Waterlanders. Van daaruit ontwikkelt het driemanschap dat samen de artistieke leiding heeft, intrigerende voorstellingen op locatie. Op dit moment wordt samen met de Schotse theatergroep Boilerhouse hard gewerkt aan een ambitieus project dat tijdens Oerol in première gaat. 'Beachcomber' oftewel 'Strandjutter' wordt tijdens zonsondergang op het strand gespeeld en is zowel artistiek als technisch gezien een uitdaging. Theatercentraal.nl sprak met regisseur Eric Langendoen over het project.

In de audio-ruimte, een kamer vol oude radio's, luidsprekers en audiodecks, wijst Eric een luidspreker in een jerrycan aan. Een experiment. Het waterdichte apparaat moet straks onder water geluid gaan produceren. In de hal staan grote rekken groene flessen klaar om naar Terschelling verscheept te worden. Ook de bamboestokken die deel gaan uitmaken van het decor, zijn al aangeschaft. Op 2 juni reist het collectief af naar het eiland, waar het voor het eerst zal kennismaken met de Schotse acteurs die in de voorstelling mee zullen doen.

Concept

In twee weken wordt dan de voorstelling verder ontwikkeld, waarover al een paar jaar wordt gedacht. "De oorsprong van de voorstelling ligt bij artistiek directeur Paul Pinson van Boilerhouse", vertelt Eric. "Hij wilde een voorstelling op het strand maken met Nederlandse theatermakers. Toen hij daar in 2005 met Joop Mulder over praatte, attendeerde die hem op ons. Wij hadden net een hit gescoord met 'The Waste Land'. Pinson kwam bij ons kijken naar 'Kaspar' en wij gingen vervolgens in juli 2006 een week naar Edinburgh om elkaar te leren kennen. Het klikte en toen schreven we gezamenlijk het concept."

Verhalen

Kern van de voorstelling is het verhaal van de strandjutter, bij wie alle flessenpost ter wereld aanspoelt. Hij vertelt de verhalen weer door aan de mensen die hem bezoeken, en is ze daarna vergeten. De laatste tijd neemt de voorraad verhalen af. De strandjutter maakt zich zorgen, dat er straks geen verhalen meer zullen zijn als de mensen zijn verhalen niet onthouden. Ook is hij op zoek naar zijn eigen verhaal. "Geheugen, identiteit en migratie zijn de uitgangspunten van de voorstelling", licht Erik toe. "De tv-cultuur heeft iets gedaan met de tradities rond het verhalen vertellen. We worden zo overspoeld met verhalen, dat we bijna niets meer onthouden."

Reizigers

Het idee van de voorstelling bestond al voordat de festivaldirectie 'Sterke verhalen' koos als thema voor Oerol2007. Paul Pinson en schrijver Gary Young reisden in 2005 en 2006 een aantal keren naar het eiland om de verhalen van de eilanders op te tekenen. Ze ontdekten dat de inwoners van

Terschelling vooral reizigers zijn: zeevaarders, immigranten, verdwaalde toeristen, verschoppelingen. Soms van een paar honderd jaar geleden, soms zeer recent. De prachtige teksten die Gary Young daarover maakte, dienen als basis voor de voorstelling, alhoewel tekst wel een lastig spelelement is op het strand in verband met de verstaanbaarheid, meldt [Eric Langendoen](#). De voorstelling zal toch vooral visueel zijn. Het publiek wordt op het strand letterlijk meegenomen langs de verhalen van de strandjutter.

Europa

"Een strand is een merkwaardige plek om te blijven", mijmert Erik. "Het is het allereerste landschap dat zeereizigers of bootvluchtelingen zien, als ze een nieuw land betreden. Mensen op een strand zijn meestal op doortocht. Tekens op het strand worden iedere keer gewist". Naast [Remco de Kluzenaar](#) en [Erik Woltmeijer](#) van [Waterlanders](#) doet ook de theatermaakster [Brigitte Defaix](#) mee in de voorstelling. Zij is één van de veteranen van Oerol, die al vanaf het begin betrokken is, zo'n vijftienvintig jaar geleden. Vanuit Boilerhouse spelen [Eric MacLennan](#) en [Molly Innes](#) mee. De voertaal zal Engels en Nederlands zijn. "En mogelijk ook Frans", voegt Eric toe. "We hebben ons concept ook gepresenteerd voor het Europese netwerk [In Situ](#). Het is de bedoeling om in 2008 met de voorstelling bij een aantal Europese strandfestivals op treden".

Work in progress

De voorstelling is heel duidelijk een work in progress. Eigen aan de werkwijze van Waterlanders is dat alle spelers meedenken over het concept, dat in de loop van de voorstellingen steeds verder ontwikkeld wordt. Van te voren zijn er geen rollen, die acteurs kunnen instuderen. Iedereen zet alles in wat hij of zij heeft. "Zo lieten we in 'Kaspar' iemand aan touwen tussen de bomen vliegen, wat we veilig konden doen omdat een van ons kliminstructeur was", lacht Eric. "Het toneelbeeld is door de oneindigheid van het strand een enorme uitdaging voor ons. Met een aantal containers en bamboestokken proberen we daarin de menselijke maat aan te brengen." 'Beachcomber' wordt een voorstelling die door 200 mensen tegelijk ervaren kan worden. Voor Waterlanders is dat een enorme sprong qua schaalgrootte. Meestal werkt het collectief met een veel kleiner publiek. Boilerhouse heeft wel ervaring met het spelen voor grote groepen. Het plan is om 'Beachcomber' uiteindelijk voor 600 mensen te spelen.

Eric Langendoen

Net als de andere twee kernleden van het collectief, Remco en Erik, kwam Eric Langendoen naar Wageningen voor een studie aan de Landbouwniversiteit. Langzamerhand merkte hij dat hij de dingen die hij naast zijn studie Bioprocestechnologie deed – zeefdrukken, feesten aankleden, theatergroepje - veel leuker begon te vinden. Hij verruilde zijn studie voor de opleiding Theatervormgeving aan de HKU en startte een kunstenaarscollectief in het inmiddels gesloopte Sportfondsenbad in Wageningen. De naam en het logo van de groep herinneren nog aan deze oorsprong.

Meer informatie: www.waterlanders.info, www.boilerhouse.org.uk

Foto: Eric Landendoen – Waterlanders

http://www.theatercentraal.nl/weblog/entry/2143/Een_strand_is_een_merkwaardige/koperen_kees#body

OEROL krantsje dinsdag 19 juni

>> Hopelijk krijgt het verhaal van Beachcomber een lange, gelukkige voortzetting

Waterlanders/Boilerhouse FOTO DIEDERIK DE KLERK

Verhalen van heel de wereld

Bij schemering, onder het geruis van de zee en het geschreeuw van de meeuwen, oogsten Oerol-Werkplaats-veteranen Waterlanders – in samenwerking met de Schotse theatergroep Boilerhouse – verhalen vanuit de hele wereld, die aanspoelen op het strand bij Paal 8.

De Waterlanders werken graag met anderen mee – 'wij proberen het altijd als een collectief aan te pakken', zegt Eric Langendoen. 'Wij zoeken de juiste partners bij elke productie die wij maken.' Het verhaal van de samenwerking tussen Waterlanders en Boilerhouse begon in 2005. 'Boilerhouse stond hier met een voorstelling en wij ook. We hebben elkaar niet gezien, maar Boilerhouse heeft met Joop Mulder gepraat over hun voornemen ooit een voorstelling op het strand te maken. Ze zochten daarvoor samenwerking met een beeldende en locatiegevoelige theatergroep. Joop heeft ons toen getipt. Uiteindelijk hebben we elkaar pas in 2006 ontmoet. Nadat Boilerhouse

in Arnhem onze voorstelling Kaspar had gezien, hebben we elkaar het jawoord gegeven', aldus Eric. Sinds vorige week zijn de twee groepen druk bezig met het voorbereiden van de locatie en het ontwikkelen van de grote lijnen van het 'verhaal' van de voorstelling.

Technisch gezien is een strand een zeer veeleisende speelplek. Om stroom te hebben zonder lastige aggregaten en verlengsnoeren, gebruikt de groep een accu en een transformator, die 12 volt omzet in 240 volt. Tweedehands gasontladinglampen – gevonden op internet – boden, samen met vuurtjes in het zand, een uitkomst voor het licht. *Beachcomber* is een 'pilot' voorstelling – volgend jaar hopen de twee groepen met een voorstelling voor zeshonderd man op Oerol in première te gaan en daarna door heel Europa te toeren (op Oerol kunnen nu zo'n tweehonderd man de voorstelling bijwonen). 'De voorstelling in het groot is alleen financieel haalbaar als we op een aantal

Europese festivals kunnen staan. Dit jaar komen programmeurs van een aantal Europese festivals kijken, die ons hopelijk voor volgend jaar kiezen. Het wordt dit jaar dus wél een complete voorstelling, maar óók een pilot.' Na de doorloop op zondagavond is Eric tevreden met wat er in zo'n korte tijd al bereikt is. 'De voorstelling staat', zegt hij, moe maar opgelucht. 'Sommige mensen zagen we twee weken geleden voor het eerst. We hebben in ieder geval iets neergezet waar we volgend jaar verder mee kunnen.' Hopelijk krijgt het verhaal van *Beachcomber*, dat hier zijn aanvang heeft gevonden, een lange, gelukkige voortzetting. Misschien spoelt het dan ook ooit ergens aan, op een breed strand, om opgepakt te worden door een toekomstige verhalenverteller. **MB**

>> *Beachcomber (Strandjutter)* – Waterlanders/Boilerhouse. Let op! Niet op di 19. Wo 20 t/m za 23 juni, 22.30. Strandpaal 8, West, € 8

Avontuur

LEEUWARDER COURANT 21-6-2007

Volgens de regisseur

Terschelling wordt tijdens het Oerolfestival niet alleen bevolkt door acteurs en toeschouwers: ook de regisseurs van de in totaal 45 producties lopen op het eiland rond. Een aantal van hen krijgt in deze rubriek het woord. Vandaag: Eric Langendoen, regisseur van 'Beachcomber', een zogeheten work in progress-productie van de Waterlanders uit Wageningen en de Schotse theatergroep Boilerhouse.

„De Waterlanders en Boilerhouse zijn twee weken voorafgaand aan het festival begonnen met werken aan de voorstelling. Daar sta je dan op het strand, met een groep Nederlanders en een groep Schotten. We zijn begonnen met een aantal ruimtelijke bouwsels van houten balkjes. Die plaatsten we op het strand; dat werd als het ware opgedeeld in stukjes. Je creëert en beschrijft met die bouwsels ruimte.”

„In 'Beachcomber' werken co-regisseur Paul Pinson en ik van het archetypische naar het persoonlijke. Een strandjutter gidst het publiek door de voorstelling. Uiteindelijk komen de toeschouwers aan op de plek waar hij 'gejutte verhalen' verzamelt. Mensen krijgen een aantal van die verhalen te horen. Wat het verhaal van de jutter zelf is, blijft in het midden.”

„Voor ons is deze voorstelling

ERIC LANGENDOEN

Foto LC/Anne Zorgdrager

(Deze foto is gisteren abusievelijk geplaatst met een verkeerd bijschrift)

een onderzoek. Het is nog niet af. Wat we nu doen, moet volgend jaar uitmonden in een grote, internationale reizende strandvoorstelling. Er blijven voorlopig dingen veranderen. Het is soms best zwaar, zeker voor de acteurs. Die kunnen niet op routine draaien.”

„We hopen het publiek ervan te doordringen dat ieder mens verhalen heeft. Dat hoeven niet per se grote dingen te zijn. Het zijn vaak juist de kleine, poëtische dingen die verhalen opleveren.”

„Het is een spannend avontuur. Steeds vraag je je af: hoe lossen we dit in godsnaam op of waar gaat dit heen? Van de regisseur wordt verwacht dat hij met antwoorden en oplossingen komt. Dat is best pittig.”

K. van S.

'Beachcomber' ('Strandjutter') is nog te zien tot en met zaterdag 23 juni bij strandpaal 8.

Poëzie uit de glasbak

21 juni 2007 – Verslag door Gert-Jan Stam

"Smoesjes" roept iemand spontaan. Een wat melige reactie op de medewerker van Waterlanders die op een container is geklommen om uit te leggen dat er aan de voorstelling 'Beachcomber' slechts twee weken is gewerkt. Gisteren was een try-out en vanavond is de première. Het stuk moet worden opgevat als een work-in-progress waar, in samenwerking met het Schotse Boilerhouse nog verder aan zal worden gesleuteld. Vandaar dat de opmerking uit het publiek niet helemaal onterecht is. Ondertussen is de zon in de zee gezakt en kunnen we op weg.

Begeleid door een kleine fanfare klimmen we het duin op. Daar ontmoeten we de strandjutter. Hij verzamelt flessen. In de flessen zitten verhalen. Hij nodigt ons uit in zijn wereld. En waarschuwt dat we vooral bij elkaar moeten blijven.

Zo voert hij het publiek langs verschillende taferelen. Uitgevoerd door een man en twee vrouwen. Soms lopen we langs het tableau-vivant en soms blijven we langer staan. De stukjes zijn licht absurdistisch en door de vormgeving en de locatie ook zeker poëtisch. En het laatste verhaal is een kolderieke scène in een café, waarbij de ober zijn gasten water uit de zee schenkt.

De manier waarop de beachcomber het publiek letterlijk meeneemt, werkt goed. Dat levert op zich ook weer een mooi beeld op. De groep zwemt als een groep meeuwen over het donkere strand. Soms strijkt ze ergens neer en dan vliegt ze weer op. Uiteindelijk wordt de plek bereikt waar de angespoelde verhalen worden bewaard en gecategoriseerd.

Daar zit het publiek rondom twee containers in het zand waardoor de duinpan even in een natuurlijk amfitheater verandert. Dan begint de strandjutter te vertellen. Dat hij de flessen verzamelt en rangschikt naar onderwerp. Maar de metafoer van de flessen/verhalen was al duidelijk en doet zelfs wat kinderachtig aan. De verhalen die hij vertelt en die hij de drie andere personages laat vertellen werken ook niet zo goed als de tableaux eerder op het strand, die door hun beeldende zeggingskracht en poëtische kwaliteit in dramatisch opzicht veel sterker zijn.

Er wordt wel mooi gebruik gemaakt van de locatie, waarbij even extra aandacht voor de mensen van de techniek. Met name complimenten voor het licht dat met het snel vallende donker een grote rol speelt en voor een magische sfeer zorgt. De verschillende tableaux worden steeds op het juiste moment zichtbaar zonder iets van wat nog komen gaat, weg te geven. Soms wordt er gebruik gemaakt van een simpele zaklantaarn of van vuur. Zo ontvouwt de voorstelling zich langzaam terwijl je een wandeling maakt over het strand.

Die wandeling mag best langer duren. Of het verhaal zou sterker moeten worden. Maar de basale tekst die de strandjutter nodig heeft om zijn publiek bij elkaar te houden, werkt als tekst al goed genoeg.

"De mensen achteraan, niet blijven hangen. Iets verder bij de vloedlijn vandaan alstublieft. Kom we gaan weer verder." Soms laat hij de groep staan en dan jaagt hij ze weer op. Dat geeft 'Beachcomber' een mooie dynamiek, het gevoel van voortgedreven te worden. Al met al is er dus genoeg materiaal en potentie aanwezig om dit work-in-progress uit te bouwen tot een prachtige voorstelling.

Gezien:

*'Beachcomber', Waterlanders/Boilerhouse,
18 juni 2007, Paal 8, Terschelling (Oerol)*

Affichebeeld: www.waterlanders.info

De Waterlanders en Boilerhouse - Beachcomber

Gezien: 23 juni 2007, Paal 8, Terschelling West

Tijdens Oerol 2005 troffen de mensen van het Wageningse De Waterlanders en het Schotse Boilerhouse elkaar op Terschelling omdat ze beide een Oerol-voorstelling maakten. Een jaar later besloten ze om in 2007 samen een grote voorstelling te gaan maken rondom een strandjutter. Dit jaar kwamen ze een weekje of drie voorafgaand aan het festival op het eiland samen om een proefvoorstelling in elkaar te sleutelen. Volgend jaar moet die resulteren in een heuse megaproductie. Maar er is in de tussentijd nog wel wat werk aan de winkel, want vooralsnog is een plus een geen drie maar een half...

Foto: Moon Saris

De Waterlanders waren in 2005 en 2006 twee jaar op rij de verrassing van het festival, met respectievelijk een bij de strot grijpende versie van T.S. Eliots *The Waste Land* en een letterlijk en figuurlijk meeslepende interpretatie van Peter Handkes *Kaspar*. Ook Boilerhouse is een bekende van het festival, maar zijn naam zoemde niet echt rond over het eiland - althans, dat gezoem heeft ons niet bereikt. Wel zijn de Schotten wat meer thuis in megaproducties dan De Waterlanders, die nog hartstikke vers zijn in de wereld van het theater.

Geen wonder dus dat de laatste de kans op samenwerking richting een grootschalige voorstelling met beide handen aangreep. Maar de vraag is inmiddels een beetje of ze daar goed aan hebben gedaan; of de gezelschappen elkaar wel echt zo veel aanvullen als ze beide hadden gehoopt.

Want het voorlopige resultaat van de samenwerking is een ietwat onsamenhangende, fragmentarische wandeling over het strand waarvan pas in het laatste kwartiertje de puzzelstukjes enigszins in elkaar vallen, ondanks de zwierige vaandels met onderbouwende uitspraken onderweg. Daarbij: de strandjutter (*Beachcomber*) heeft niet bepaald de fantasierijkste verhalen uit de zee gevist en op de aansprekendst mogelijke manier doorverteld.

Foto: Rene den Engelsman

Wel geslaagd zijn de mooie beelden, zowel op het strand als tegen het duin. Ook de prachtige, subtiele muziek en een goed gebruik van de weerkaatsing op het duin verdienen een vermelding. Maar de eenheid, die ontbreekt. En daarin schuilt normaal gesproken juist de grote kracht van De Waterlanders: een gesmeerd lopende samenwerking tussen de disciplines theater, beeldende kunst en muziek, met een resultaat dat raakt.

Het zou best zo kunnen zijn dat deze eerste ronde snuffelen en sleutelen mooie ideeën heeft opgeleverd voor een alsnog sprookjesachtig fraaie voorstelling volgend jaar. Maar - niks ten nadele van Boilerhouse - waarschijnlijk zijn de bewezen talentvolle De Waterlanders meer gebaat bij een kans om op eigen houtje een megaproductie in elkaar te sleutelen. Want een an sich honderd procent kloppend kunstenaarscollectief komt waarschijnlijk niet tot de grootste resultaten door zijn autonomie op te geven en het wezenlijke maakproces te delen met vreemden.

(Moon Saris)

Beachcomber door Boilerhouse en Waterlanders

Tekst en beeld van Mieke Kreunen (klik voor vergroting)

De voorstelling *Beachcomber* is een coproductie tussen de Schotse theatergroep Boilerhouse en de Nederlandse locatietheatergroep Waterlanders. We zagen beide groepen al eerder op Oerol: Boilerhouse in 2005 met hun voorstelling *3600* en Waterlanders vorig jaar met *Kaspar*. Deze productie gaat over het strand waar alle flessenpost ter wereld aanspoelt, daar wonen de strandjutters (beachcombers). De strandjutters willen de mensen graag laten delen in de schat aan verhalen die ze hebben gejut en nemen ons mee door het woud aan verhalen en verhaaltjes waar ergens ook nog hun eigen verhaal - en misschien wel dat van ons - tussen zit.

Het publiek moet wachten op de parkeerplaats tot dat we, met muziek van een klein orkest onder leiding van een vrouw, het duin bij Strandpaal 8 over worden gevoerd. Beneden aan het duin op het strand aangekomen stuiten we al meteen op het eerste verhaal. Op onze wandeling die volgt over het strand tegen een achtergrond die prachtig kleurt van de ondergaande zon zullen we in het komende uur nog veel meer verhalen en vertellingen tegen komen. Sommige verhalen zijn duidelijk en anderen kan ik - een beetje in de achterhoede - niet helemaal plaatsen maar zijn prachtig om naar te kijken.

Ook zijn er vele vragen op banners her en der op de route opgesteld: *What am I going to say when people ask me how I am? Hoe weet ik of een verhaal belangrijk is? What stories will people tell about me? When you know so many stories by heart, can you still tell which one is yours? Which story shaped me the most?*

De tafereelen die we onderweg tegenkomen zijn absurdistisch en helaas door de vrij sterke wind qua tekst lang niet altijd te volgen. Prachtig is de scène in het water met een café waar de ober zeewater serveert aan de clientele. Twee muzikanten begeleiden de scène vanuit de branding. Terwijl we daar staan te kijken langs de vloedlijn neemt het motregentje behoorlijk in hevigheid toe en spoeden we ons verder richting het duin naar een grote hoeveelheid flessen. Alle toeschouwers wordt verzocht er eentje uit te zoeken en die mee te nemen.

Diep in onze regenjassen en poncho's gedoken met een natte en bemoderde fles in de hand bereiken we het eindpunt van de reis waar twee containers de achtergrond vormen voor een amfitheater waar de laatste scène plaats vindt. De strandjutters vertellen hun verhaal en leggen uit hoe de flessen met verhalen worden opgeborgen in de containers. De aandacht van veel bezoekers verslapt nu behoorlijk doordat de voorstelling heel statisch is dit laatste deel en de regen steeds harder begint te stromen. Tot slot moet ieder zijn/haar fles toevoegen aan het flessenarchief.

De voorstelling is nog volop in ontwikkeling, zo meldde het programma en vertelden enkele Waterlanders waarmee we na de voorstelling spraken. Onze avond was de eerste keer dat gewerkt was met meerdere strandjutters in de voorstelling. Het thema is mooi en de beelden die worden gebruikt zijn beeldschoon alleen al door de prachtige lokatie aan het verlaten strand bij avondrood. Dat geeft het geheel een sprookjesachtige en poëtische sfeer. Qua verhaal mag het van mij wat sterker en met name het laatste deel zou veel puntiger moeten worden. Maar daar wordt ongetwijfeld nog verder aan gewerkt.

De definitieve voorstelling Beachcomber zal in première gaan op het Oerolfestival in 2008 en wij zullen er dan vast weer bij zijn om te ervaren wat het uiteindelijk geworden is. Dat het bijzonder zal worden staat nu al vast want dat is de heren en dames van Boilerhouse en Waterlanders wel toevertrouwd.

Waterlanders - [website](#)

Boilerhouse - [website](#)

Oerol - [website](#)

Spel

Remco de Kluzenaar, Eric MacLennan, Brigitte Defaix, Molly Innes

Muziek

Erik Woltmeijer, Hans Broekhuijsen

Regie

Paul Pinson, Eric Langendoen

<http://cultuurpodiumonline.nl/2007-07-03/beachcomber-door-boilerhouse-en-waterlanders>